לברוכי למ"ד שביעי לסוכה ברוכי נמי מברכינן למ"ד שמיני לזה ולזה ברוכי לא מברכינן אמר רב יוסף נקוט דר' יוחנן בידך דרב הונא בר ביזנא וכל גדולי הדור איקלעו בסוכה בשמיני ספק שביעי מיתב הוו יתבי ברוכי לא בריכי ודלמא סבירא להו כמ"ד כיון שבירך יו"ט ראשון שוב אינו מברך גמירי דמאפר אתו איכא דאמרי ברוכי כולי עלמא לא פליגי דלא מברכינן כי פליגי למיתב למ"ד (ו) שבעה לסוכה מיתב יתבינן ולמ"ד שמיני לזה ולזה מיתב נמי לא יתבינן אמר רב יוסף נקוט דר' יוחנן בידך דמרא דשמעת' מני רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת ובשמיני ספק שביעי לבר מסוכה יתיב והלכתא אמיתב יתבינן ברוכי לא מברכינן אמר ר' יוחנן ב אומרים זמן בשמיני של חג ג ואין אומרים זמן בשביעי של פסח וא"ר לוי בר חמא ואיתימא ר' חמא בר חנינא תדע שהרי חלוק בג' דברים בסוכה ולולב וניסוך המים ולרבי יהודה דאמר (ו) בלוג היה מנסך כל שמונה הרי חלוק בב' דברים אי הכי שביעי של פסח נמי הרי חלוק באכילת מצה ד דאמר מר ד לילה ראשונה חובה מכאן ואילך רשות הכי השתא התם מלילה חלוק מיום אינו חלוק הכא אפילו מיום נמי חלוק רבינא אמר זה חלוק משלפניו וזה חלוק משלפני פניו ג (אמר רב פפא) הכא כתיב פר התם כתיב פרים רב נחמן בר יצחק אמר הכא כתיב ביום התם כתיב וביום רב אשי אמר הכא כתיב 1 כמשפט התם כתיב 2 כמשפטם לימא מסייע ליה הפרים האילים והכבשים מעכבין זה את זה ורבי יהודה אומר פרים אין מעכבין זה את זה שהרי מתמעטין והולכין אמרו לו והלא כולן מתמעטין והולכין בשמיני אמר להן 7 שמיני רגל לכל יום: **מעכבין זה את זה.** אם חסר אחד מן הראוין ליום אין מקריבין: **שהרי מתמעטין.** מיום אל יום אלמא לא קפיד עליה רחמנא הלכך אף האמורין ליום אין מעכבין: **אמרו לו.** אם מכאן אתה למד אף האילים והכבשים לא יעכבו שהרי כולן מתמעטין בשמיני דכל ימי החג אילים שנים וכבשים י"ד ובשמיני איל אחד ושבעה כבשים: **רגל בפני עצמו הוא.** ואין קרבנותיו בכלל שאר קרבנות החג ואין למידין הימנו לקרבנות החג: **טעונין קרבנות.** לעצמן אף זה קרבן לעצמו ואינו מסדר האחרים: **שיר.** שהלוים אומרים בקרבנות שמיני אינו מסדר שיר החג ולא פורש לי שיר של שמיני ה) אבל שיר של חג מפורש בהחליל (לקמן דף נה.) בינו בוערים בעם כו' הבו לה' כולן רמוזים על עסקי מתנות עניים מפני שזמן אסיפה הוא ועת ליתן לקט שכחה ופאה ומעשרות שישמעו מפרישים ויפרישו בעין יפה: **וברכה.** מפרש ואזיל מאי היא: **ולינה.** לנון לילה של מוצאי י"ט הראשון בירושלים דגמרי' מפסח דכתיב (דברים טז) ופנית בבקר והלכת לאהליך בי"ט לא קאמר קרא שהרי הוא יום שחייבו חכמים ליראות בעזרה כך פי' בפ"ק דר"ה (דף ה.) ליראות בעזרה ו) כדי להביא עולת ראייה ואי אפשר לומר והלכת לאהליך אלא בחולו של מועד וקאמרינן בבקר אלמא חייב לנון מוצאי י"ט בתוך העיר ומי שלא הביא חגיגתו ביום ראשון והביא באחד מן הימים צריך לנון לילה שלאחריו: מאי

מיתב כולי עלמא לא פליגי דיתבין. בלולב לא רצו לתקן כלל שיטלנו הלולב מספק לפי שהוא י"ט ומוקצה לטלטול ומיגכר' למילתיה שנוהג בו מנהג חול אבל סוכה פעמים שסוכתו עריבה עליו אוכל בה אפי' בי"ט: **גמירי דמאפר קאתו.** בתין מן האפר שבהמותיהן רועות שם ולא ישבו בסוכה כל ימי החג: **דלא מברכינן.** ואפילו לרב יהודה דאמר שביעי לסוכה: **דמרא דשמעתא מני רב יהודה בריה דרב שמואל.** דאיהו אמר משמיה דרב וחזינא ליה דלא עביד כשמעתיה: **תדע.** דאומר בו זמן לפי שרגל בפני עצמו הוא: **שהרי חלוק.** משאר הימים: **בג' דברים.** אין יושבין בסוכה ואין נוטלין בו לולב ואין מנסכין בו מים כדתנן במתני' (לעיל דף מב:) סוכה וניסוך המים שבעה: **ולר' יהודה נמי.** דפליג בניסוך ואמר כל שמונה הרי חלוק מיהא בשני דברים: **בלוג היה מנסך כל שמונה.** בתרתי פליג דקאמר ת"ק שלשה לוגין בכל יום ואיהו אמר בכל יום לוג וקאמר ת"ק שבעה ולא שמיני והוא אומר כל ז': **מיום אינו חלוק.** דאף י"ט ראשון דשמיני: **זה חלוק משלפניו.** שמיני חלוק מיום אתמול שביעי אינו חלוק אלא מן הראשון: **הכא כתיב פר והתם כתיב פרים.** כל ימי החג קריבים פרים הרבה ומתמעטין והולכין אחד ליום עד יום שביעי שקריבין פרים שבעה ושמיני פר אחד לבדו נמצא שאינו מסדר שאר הימים שהיה [לו] להקריב בו ששה: **התם כתיב וביום והכא כתיב ביום.** כל ימות החג כתיב בהו וביום השני וביום השלישי אבל בשמיני כתיב ביום השמיני חלקו מהן ולא עשאו מוסיף על הראשונים: **רב אשי אמר.** בשביעי כתיב במספרם כמשפטם משמע כמשפט כל קרבנות שאר הימים ובקרבנות שמיני כתיב במספרם כמשפט עשאן משפט חלוק לעצמו: **לימא מסייע ליה.** לר' יוחנן דאמר זמן בשמיני: **הפרים האילים והכבשים.** האמורים בקרבנות החג בפני עצמו הוא שכשם ששבעת ימי החג טעונין קרבן ושיר וברכה ולינה אף שמיני טעון קרבן ושיר וברכה ולינה מאי

שבהמותיהן רועות שם ולא ישבו בסוכה כל ימי החג ואע"ג דאמרי' ו) סוכת רועים לא היה להם:

הכא כתיב כמשפט. בבולהו כתיב כמשפט והאי בתרא כתיב כמשפטם ואין זה כענין האחרים דרב פפא דאמר בבולהו כתיב פרים ובהאי כתיב פר דקאי אשמיני וכן אהתיא דר"ג בר ינחק אבל לרב אשי אשביעי קאי דכתיב ביה כמשפטם לפי שהוא סוף הרגל וגמר החג כתב רחמנא כמשפטם לומר לך זהו משפטם של ששה ואין שמיני הבא אחריו כמשפט זה לומר לך כמשפטם: **שיר.** פירש בקונט' לא פי' מהו שיר של שמיני ובמסכת סופרים ז) משמע שהיו אומרים בבית הכנסת למנצח על השמינית ושמא כמו כן היו אומרים הלוים בבית המקדש וכן משמע בירושלמי: **לינה.** לנון לילה של מוצאי י"ט ראשון (ב) דגמרינן מפסח דכתיב (דברים טז) ופנית בבוקר והלכת לאהליך ואי אפשר לומר והלכת לאהליך אלא בחולו של מועד דביום טוב חייב בראיית פנים בעזרה אלא לבוקרו של מוצאי י"ט קאמר והא לא קשיא ליה לינה כל שבעה מי איכא דפשיטא ליה דאיכא דמי שלא הביא חגיגה יום ראשון והביא באחד הימים צריך לנון לילה שאחריו אבל אזמן קשיא ליה דלא אסיק אדעתיה אם לא אמרו בראשונה שיאמרו בשני ועוד משום כוס וא"ת ותיפוק ליה משום דטעון לינה משום שלמי שמחה דאיכא כל שמנה דתנן (לעיל דף מב:) ההלל והשמחה כל שמנה ואפי' בשאר ימות השנה אם הביא קרבן טעון לינת לילה כדתני' בספרי (פרשת ראה) ופנית בבקר והלכת לאהליך מלמד שטעונין לינה כלומר כל הזבחים שהיה טמא (פסחים לה: ושם) ובספרי מפרש טעמא דמ"ד טעון לינה דהרי הוא כעצים ולבונה וי"ל דמשכחת דלא מייתי קרבן ביום שבא לירושלים כגון דשלח שלמיו מאתמול דנאכלין לשני ימים ועוד דבפ"ק דחגיגה (דף ח. ושם) תניא ושמחת בחגך לרבות כל מיני שמחות לשמחה ואמרי' בפסחים פרק אלו דברים (דף עא.) אפי' בכסות נקיה ויין ישן ובענין אחר לא משכחת לה שמחת שמנה כשחל יום ראשון להיות בשבת משום דבעינן זביחה בשעת שמחה וכי האי גוונא אשכחן בירושלמי בפרק שני דביכורים דתנן וטעונין לינה א"ר יוחנן בשאין עמהן קרבן אבל יש עמהן קרבן בלא כך טעונין לינה מחמת הקרבן ובפ' דם חטאת (זבחים דף לז. ושם) משמע קלת דטעונין לינה כל שבעת ימי הפסח שכולן חשובין כלילה אחת גבי הא דתנן ר"ט אומר אם בישל בכלי מתחילת הרגל יבשל בו כל הרגל ואמרי' בגמרא מ"ט דר"ט א"ר יצחק דאמר קרא ופנית בבקר והלכת לאהליך הכתוב עשאן כולן בקר אחד ואע"ג דלא קיימא מסקנא הכי דפריך עלה וכי אין פיגול ברגל וכי אין נותר דומיא דפסח אין לי אלא אלו בלבד מנין לרבות עופות ומנחות ועצים ולבונה שנאמר ופנית כל פינות שאתה פונה מן הבקר ואילך [ובפסח] שני פליגי תנאי בשמעתין ובפרק מי

מאי

מד א ב מיי' פ"ו מהל' סוכה הלכה יג סמג עשין מג טוש"ע א"ח סי' תרסח סעיף א:
מה ג מיי' פכ"ט מהל' שבת הלכה כג סמג עשין נט טוש"ע א"ח סי' תלז סעיף ז:
מו ד מיי' פ"ו מהלכות מלה הלכה א סמג עשין מ טוש"ע א"ח סי' תעה סעיף ז:

רבינו חננאל

ובתר הכי פסקינן והלכתא מיתב יתבינן כולי יומא בסוכה, ברוכי לא מברכינן לישב בסוכה כשאר הימים. אמר ר' יוחנן או' שהחיינו בשמיני של חג, שהרי חלוק משאר הימים בג' דברים, כי בשבעת ימי החג חייב לישב בסוכה, ולנטילת לולב, ולניסוך המים, מה שאין כן בשמיני, לפיכך רגל אחר חשוב וצריך לומר בו זמן. ואין אומ' זמן בשביעי של פסח. ואם תאמר גם שביעי של פסח חלוק באכילת מצה, שביום שביעי אין חובה עליו לאכול מצה. התם בפסח כל שבעת [ימים] אין עליו חובה זולתי לילה הראשון, יום שביעי מיום ששי אינו חלוק, מיום הראשון חלוק, והוא לפני פניו. אבל בסוכה שמיני חלוק מיום שביעי הוא לפניו, ובשביעי חייב ובשמיני אינו חייב. לימא הא מתניתא מסייעא לר' יוחנן, דתניא הפרים והאילים והכבשים מעכבים כו', עד אמר להן שמיני רגל בפני עצמו הוא, שכשם ששבעת [ימי] החג טעונין קרבן שיר וברכה ולינה, [אף שמיני טעון קרבן שיר וברכה ולינה].

הגהות הב"ח

(א) גמ' למאן דאמר שביעי לסוכה מיתב: (ב) תוס' ד"ה לינה כו' יום טוב לאסון בירושלים דגמרינן:

מוסף רש"י

מכאן ואילך רשות. שאם רוצה יכול לאכול בשר בלא לחם או להתענות (פסחים קב.) דהכי יליפינן לה בפ' בתרא דפסחים (שם) שאת ימים תאכל מצות וביום השביעי עצרת, מה שביעי רשות אף ששה שבעת ימים תאכל מצות היה ויצא מן הכלל ללמד שאכילת מצות האמור בו אינו חובה, אלא אם בחר לאכול תהא אכילתך מצה ולא חמץ, ולא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא (לעיל כז.).